

kérelmet az elsőbíróság végzésének megváltoztatásával elutasította, nem a végrehajtási törvényben szabályozott és a Ppé. 40. §-a 4. bekezdésében kiemelt végrehajtásnak, biztosítási végrehajtásnak vagy zárlatnak elrendelése kérdésében hozott — további felfolyamodással is megtámadható végzés és nem is tartozik az 1881: LX. t.-c.-ben helyenként felsorolt azok közé a végzések közé, amelyek ellen a harmadbírósághoz további felfolyamodásnak van helye. Maga a 16.200/1933. M. E. pedig sem a zárlatról rendelkező 5. §-ban, sem egyéb helyen nem biztosít kifejezetten kétfokú felfolyamodást a zárlat elrendelése kérdésében s nincs ilyen intézkedése a többi gazdavédelmi rendeletnek sem. Sőt a 16.200/1933. M. E. 2. §-a 4. bekezdésének abból a szabályából, amely a hitelezői felügyelet elrendelése kérdésében kifejezetten csak egyfokú felfolyamodást enged, kétségtelenül az következik, hogy a hitelezői felügyelet egyik megnyilvánulásaként szabályozott zárlat tárgyában sem lehet kétfokú jogorvoslatnak helye, mert az 5. §. 1. bekezdése szerint a zárlat csak a hitelezői felügyelet elrendelésére irányuló „kérelemmel együtt vagy később” kérhető. Azt pedig okserűen nem lehet feltenni, hogy a jogalkotó az alapkérdés (hitelezői felügyelet) következménye (zárlat) tárgyában olyan jogorvoslatot kívánt volna biztosítani az érdekelteknek, amelyet az alapkérdésben nyíltan kizárt. (C. Pk. sz. 3210/1935. — J. H. IX. 863.)

Jogorvoslat. A gazdartzartozások fizetésének szabályozása és a védett birtokkal kapcsolatos végrehajtási és egyéb eljárásról szóló 14.000/1933. és 16.200/1933. M. E. rendeletnek azon intézkedései, melyek a gazdaadós lakásának berendezési és használati tárgyai végrehajtás alá vonásáról vagy végrehajtás alá nem vonhatásáról rendelkeznek, a végrehajtási eljárás körébe tartozó rendelkezések és mint ilyenek, a végrehajtási törvény kiegészítéseként jelentkeznek. Ebből következik, hogy a jogorvoslatokra vonatkozóan is a Vh.t. rendelkezései az irányadók, amennyiben az utóbb említett jogszabályok ettől eltérő intézkedéseket nem tartalmaznak. Már pedig a másodbíróság végzése nem tartozik azon végzések közé, melyek ellen a Ppé. 40. §-a alapján további felfolyamodásnak volna helye és a gazdavédelmi rendeletek sem tartalmaznak olyan intézkedést, hogy a fentemlített kérdésben kétfokú felfolyamodásnak van helye. Ezért a kir. törvényszék a felfolyamodást a Pp. 558. §-a és az 1930. évi XXXI. t.-c. 45. §-a alapján hivatalból visszautasította. (Budapesti törvényszék, 21. Pf. 11.735/1934., Medzihradszky, 1935. évi 7. sz., 320. lap.)

Arverési halasztás. Az a körülmény, hogy gazdaadóst 1934. évben gazdálkodásának eredményére kiható szárazság sújtotta, bár e körülményre csak a felfolyamodásban történt hivatkozás, — tisztázandó —, ezért az elsőbíróság végzése feloldandó és a bíróság a 4150/1934. M. E. sz. rendelet 5—7. §§-ában szabályozott eljárásra utasítandó volt. (Bp. Tsz. 21. Pf. 832/1935., -Medzihradszky, 1935., 223. l.) Végrehajtást szenvedő az általa becsatolt községi bizonyítvány tartalmával csupán azt igazolta, hogy ingatlanainak termését 1934. év tavaszán és nyarán 60—80%-os aszálykár érte. Ez a körülmény egymagában nem igazolja, hogy végrehajtást szenvedő emiatt önhibáján kívül fizetéseképtelenné vált. Ismeretlenek ugyan a kir. törvényszék előtt nevezetnek egyéb forrásból származó jövedelmei, de a halasztás kérdésében tartott tárgyaláson tett nyilatkozat arra enged következtetést, hogy tartozásának rendezésére — elemi károsodástól függetlenül — megfelelő anyagi erővel rendelkezett. (Miskolci tsz. Pkf. 8045/1934/13.) Arra az adósra, kinek jövedelme mezőgazdasági munkajövedelemből ered, gazdasága pedig nincs, a R. 21. §-a nem alkalmazható, mert gazdaság hiányában a gazdálkodásának ered-

ményére kiható természeti csapás okozta károsodást nem szenvedhet. (Szombathelyi tsz. Pkf. 705/1935/11.) A károkozásból származó és így a végrehajtási korlátozások alól kivett követelések érvényesítése véggett kitűzött árverés elhalasztásának még rendkívüli károsodás esetén sincs helye. (Soproni tsz. Pkf. 313/1935/7.) Végrehajtást szenvedő az általa becsatolt községi bizonyítvánnyal csupán azt igazolta, hogy 1934. évi aszálykára címén földadójának $\frac{1}{3}$ részét meghaladó adó-elengedésben részesült. Minthogy azonban ez az egyedülálló körülmény nem szolgálhat alapul annak megállapítására, hogy ez az aszálykár gazdálkodásának általános eredményére kihatott és ennek folytán jutott abba a helyzetbe, hogy kötelezettségeinek egyelőre eleget tenni nem tud, a kir. törvényszék szükségesnek látja végrehajtást szenvedőnek rövid határidő kitűzése mellett arra vonatkozó felhívását, hogy aszálykárának gazdálkodása általános eredményére kiható voltát és azt a körülményt, hogy átmeneti fizetéseptelensége ezzel áll összefüggésben, újabb községi bizonyítvány becsatolásával igazolja. (Miskolci tsz. Pkf. 1352/1935/7.)

Közjog és magánjog a hitbizományi javaslatban.

Erre a szépen és világosan elkészített törvényjavaslatra szívesen mondják, hogy nem időszerű. Pedig ha meggondoljuk, hogy a hitbizományok reformjával már a XVIII. század végén hivatalosan foglalkoztak és nem kisebb emberek, mint Deák, Széchenyi és Kossuth is a fennálló helyzet megváltoztatása mellett foglaltak állást, ha elgondoljuk, hogy az Országbírói Értekezlettől kezdve a Ptk. tervezet előkészítő bizottságának működéséig a jogpolitikai és közgazdasági irodalom élénken foglalkozott vele, hogy a legutóbbi 50 évben három törvénytervezet is készült a hitbizományi reform kérdésében és a béke utolsó évtizedének, valamint a háborús éveknek napi politikájában és komoly tanulmányaiban minduntalan felmerült a hitbizományi reform vitaanyaga, megállapíthatjuk, hogy ennek a másfélszázados problémának helyes és a nemzeti érdekekkel összhangban való megoldását csak üdvözlünk lehet, mindezekről eltekintve már azért is, mert minden ami okos és célszerű, időszerű is.

Szépnek és világosnak jellemeztem a javaslatot, ez azonban nem jelenti azt, hogy nincsenek hibái. Vannak súlyos és elvi jelentőségű hibái, melyek alkalmasak arra, hogy az egész kérdés helyes megoldását veszélyeztessék és érdekes, hogy a legfőbb hibacsoport, gyakorlati veszélyei éppen ott ütköznek ki, ahol a javaslat az elméleti elgondolással helyezkedik szembe.

A 3. §. értelmében a hitbizomány birtokosa elkülönített kimutatást készít a művelési ágak és a kataszteri tiszta jövedelem feltüntetésével egyrészt azokról a vagyontárgyakról, melyeknek hitbizományi kötöttségben tartását, másrészt azokról, amelyeknek a kötöttség alól való felszabadítását kéri. A hitbizományi bíróság meghallgatja a hitbizományi birtokost, a várományosokat és a hitbizományi gondnokot és az iratokat saját véleménye kíséretében felterjeszti az igazságügyminiszterhez. A hitbizományi kötöttség alatt maradó vagyontárgyakat ezután a hitbizo-